

men jeg tror på, at hvis man skal kunne stå distancen og holde niveauet, er man nødt til at træffe sådan et valg.

Vi bliver jo også nødt til at sige, at den lig-hedssnak, som man har haft på så mange forskellige områder, ikke gælder her. Her gælder det vel rent faktisk om, at alle skal blive de bedste. Her gælder det vel ikke om, at hvad alle kan det er godt nok. Vi må indrømme, at universitetsuddannelser er noget, der hænger sammen med en elite, i den forstand at det er til gavn for os alle, at de, der har fået uddannelserne, får brugt deres evner, viden og kunnen mest muligt og derfor bliver bedre end andre – ikke som mennesker, men som faglige mennesker.

Vi er vel også nødt til at diskutere, om ressourcerne bruges rigtigt på to andre områder, hvor jeg godt ved at der under forhandlingerne og fra ministrene osv. er kommet nogle bud. Men jeg hører altså til dem, der ikke mener, at det nødvendigvis er fantastisk strålende, at det samme menneske skal undervise og forske. Jeg mener stadig væk, at en adskillelse på det område i en række situationer er til fordel for alle parter. Vi har igennem mange år set for mange, som var utrolig gode fagligt set, men som ikke havde for 10 sekunder pædagogisk sans, eller omvendt: lærere, der kunne gøre deres undervisning levende og gøre det muligt for eleverne virkelig at gå til biddet, men som ikke havde evner til at skrive og gøre de ting, man skulle som forsker. Vi bliver ikke afskrækket af, at man adskiller de to ting i højere grad, end tilfældet har været i dag.

Det andet område, jeg gerne vil nævne, er spørgsmålet, om man ikke snart skal have professionelle administratorer på universiteterne. Jeg fatter simpelt hen ikke, at højt uddannet personale på et fagligt område stadig væk skal bruge kræfter på at administrere og udfylde blanketter og holde styr på alt og alle. For at sige det meget firkantet: En professor er en professor, fordi vedkommende kan historie, men ikke nødvendigvis fordi vedkommende er en strålende administrator, men at presse vedkommende til at administrere er da spild af ressourcer, når man i systemet uddanner personer, der er gode til at administrere.

Jeg nævner det her, for det er jo den samme diskussion, vi har haft på sygehusområdet, hvor man kan diskutere, om det, at man er god til at føre en kniv, nødvendigvis også gør, at man er strålende til at sidde og administrere, og om det i virkeligheden ikke snarere er sådan, at man

dermed om ikke misbruger, men så ikke udnytter ressourcerne nok. Det vil vi gerne være med til at se på.

Til sidst vil jeg udtrykke min glæde mig over, at regeringen har sat ekstra midler af til indsatsen her. For det er jo rigtigt, som ministeren siger, at dette her ikke kun er et spørgsmål om penge og fysiske rammer, men de hænger jo dog sammen med det, og derfor er det glædeligt at se, at der er kommet gang i det, og jeg husker da også et samarbejde fra tidligere med SF's ordfører for at skaffe flere midler i den tidligere regerings tid. Så CD er bestemt med på vognen, når vi skal se, om der er de rammer, der skal til for at gavne dette her.

Holdning, struktur, prioritering og ressourcer er vel i virkeligheden de fire kodeord, der er i en fremadrettet forsknings- og uddannelsespolitik på dette område, og jeg har fuld tillid til, at regeringen og undervisningsministeren og forskningsministeren i fællesskab vil skubbe udviklingen i den rigtige retning, og det synes jeg også debatten i dag har vist. Jeg håber nu at have markeret, at partiet stadig eksisterer.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgard (KF):

Det, der kalder mig herop, er hr. Peter Duetofts bemærkning om holdning som et nøgleord, sammenholdt med forslaget, som jo også er hørt for i denne type debat, om, at vi skal have et 4-årigt gymnasium, 2 plus 2. Det mener jeg er farligt; det mener jeg er at give efter for en slap holdning fra en slap folkeskole og et slapt gymnasium. Konsekvensen af, at man bl.a. har lagt lektier for had og dermed skabt dårlige arbejdsvaner, der har medført en lidt sløv indsats, skulle altså være, at man sagde: Jamen så må vi udstrække gymnasietiden, for at eleverne kan nå det sædvanlige, og dermed ville man give efter over for det system.

Nej, vi holder fast i det 3-årige gymnasium, og de unge, der ikke på den tid kan klare en eksamen eller kan få en ordentlig karakter, må gå om. På den måde lægger vi et pres på de unge om at intensivere deres indsats og måske også åbne nogle bøger derhjemme en gang imellem, selv om det ikke er noget, de er blevet vant til fra folkeskolens side.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Hr. Peter Duetoft var inde på noget interessant, som jeg også lige strejfede i forbifarten, og det